

1231 – 31. desember

Hver dag vil jeg love deg, og jeg vil prise ditt navn i all evighet. Sal 145: 2.

Skal vi bli vekket opp til den rette lovprisning og takk til Herren, er det nødvendig at alt han har gjort for oss virkelig får tale til oss og blir stort for oss.

Tenk! Vi har all den Guds fars-kjærlighet hele skapningen vitner om! Vi har hele Sønnens stedfortredende soningsverk for oss, og ham som vår forsvarer! Så ingen synd blir tilregnet oss! Ingen lov eller dommer kan ramme oss! Vi har Den Hellige Ånd med all hans nåde, tukt og trøst i hjertene våre!

Eller er det kanskje så altfor lite å bare ha Gud? – bare Gud, hans vennskap og hans rike –? Å, Herren bevare oss fra å se på dette som lite, – så ikke en slik utakknemlighet skulle føre oss videre i en ennå mer gruffull synd!

Hold derfor ikke opp med å be Gud om å få et hjerte som har sin største fryd bare i ham og hans vennskap. Da har du der den dypeste grunn for en evig frelse, fred og takknemlighet.

Så kan hjertet ditt vekkes til lovprisning til Gud gjennom utallige andre bevis på hans nåde mot deg. Se bare tilbake på det gamle året! Hvor mange og store velgjerninger har ikke Herren gjort mot deg, – deg og hele Guds menighet! Hvor mange bevis på hans nærvær og store omsorg har du ikke erfart!

Kanskje du husker mang en dag eller natt da store problemer lå inn over deg. Du kunne ikke se hvordan det ene og det andre skulle kunne løses. Men du ropte til Herren i din nød, og han hørte din bønn og hjalp deg.

Og hvor mange synder har han ikke forlatt! Tenk på hvordan han har voktet din sjel som en trofast hyrde! Iblant sendte han deg nok det som var bittert og tungt, for å vekke og tukte deg når det var nødvendig. Så igjen ny trøst, hvile og glede, når du trengte det. Nei, alle hans velgjerninger kan du nok ikke telle.

Nå vil Gud, for alt dette, ikke ha noe mer av deg enn bare et takknemlig hjerte. Og samtidig blir det til den største velsignelse for deg selv. For Gud lar alltid sin nåde strømme rikelig ut over takknemlige hjerter, og gjør stadig mer og mer godt mot dem.

Kjenner du nå takknemligheten i hjertet ditt, da blir det sikkert også om å gjøre for deg å få vist den mot så god en Gud. Og det takknemlige og glade hjertet du nå har, er akkurat det som behager Gud. Han vil bare du skal huske hans store godhet, og hvor mye hans vennskap betyr for deg. Så du også kan tåle den motgangen livet vil gi deg, og ikke med én gang bare begynner å klage og sukke, som Israels barn i ørkenen.

Men all hans eget hjertes kjærlighet mot deg bør jo være det beste bevis for deg. Så du tror og holder fast på at det ikke kan hende deg noe ondt, uten at det er sendt av ham til ditt eget beste. Det er først og fremst dette som hører med til takknemlighet; et hjerte som er tilfreds med alt Gud sender i vår vei.

For det andre bør du også i bønn hjertelig takke og lovprise Gud for alle hans velgjerninger. Begynn alltid bønnen med en hjertelig lovprisning for Guds faderlige kjærlighet; at han gav oss sin Sønn. For

hele Sønnens fullkomne liv og død i vårt sted, som gjør at ingen synd fordømmer deg. Og så for Den Hellige Ånds omsorg for deg, for tukten og trøsten.

Tal som et barn, og si: Hellige, største og kjæreste Far! Du er verd lovprisning og takk i all evighet, fordi du gjennom din Sønn har fridd meg ut fra syndens og den evige dødens rike, og alt nå har gitt meg det evige livet!

Ja, lov og takk tilhører deg i all evighet for at jeg ikke lenger behøver bære mine synders tunge byrde eller få oppleve helvetes ild, men i all evighet skal få være hos deg i Paradis o. s. v.

Dette er en særdeles halsosam, forfriskende og styrkende øvelse for hele vårt indre menneske. Noe Guds barn aldri bør forsømme. Og du vil få erfare at alle dine bønner blir ganske annerledes, hvis du begynner med først å takke Gud for alt det gode han alt har gjort for deg. Din ellers så tørre og livløse bønn får nytt liv, ny glede og ny forventning til at Gud også nå kan gjøre godt mot deg.

For det tredje bør takknemligheten til Gud også bevises i gjerning. Det vil si at du bare på grunn av Guds store nåde mot deg, er villig til gjerne å tjene dine medmennesker. Selv om de ikke fortjener det. Du gjør det bare på grunn av Guds godhet. Du er villig til å gi den sultne brød og den nakne klær. Gjerne vil være med å forkynne og spre ut Guds ord. Villig til gjerne å tåle og forlate det onde, fordi Gud alltid tåler og forlater deg.

Dette er en rett takknemlighet, og dette de virkelig gode gjerningene, som strømmer ut fra den rette kilden. Og dette viser oss at takknemligheten til Gud er den rette livssaften og styrken i hele kristendommen.

Men hvis vi nå ikke bare vil forstå dette, men også gjerne vil leve slik, da skal vi nok få erfare at det trenger vi Guds Ånds nåde og hjelp til. Å, hvor elendig vår medfødte natur er! Den vil bare fryde seg og takke for det som smaker oss godt.

Å kunne lovprise Gud bestandig, selv når han tukter og prøver oss, det er bare et Guds under. Og det lærer vi bare i praksis, i Guds daglige skole, i kamp og bønn. La oss be Gud gi oss all denne nåde for sin elskede Sønn skyld! Amen.